



**Krisztinavárosi  
Havas Boldogasszony  
Plébániatemplom**

**2011 a Család éve**

**Szombat esti gondolatok**

**11.**

április 9.

**XI. Pius pápa CASTI CONNUBII című enciklikája**

**A keresztény házasságról - figyelemmel a család és a társadalom  
mai helyzetére, szükségleteire, tévedéseire és bűneire**

**IV. fejezet – A keresztény házasság megújítása (3. és 4. pont)**

A 3. pontban az Enciklika kifejti, hogy ahhoz, hogy a házasság szentsége a kegyelmi erejét teljesen kifejtse, szükség van a házastársak közreműködésére is. Erről hajlamosak vagyunk mi is elfeledkezni. A házasság szentségére csak az esküvő kapcsán gondolunk, de hogy a kegyelem működéséhez a mi munkánk is szükséges, az már nem kap olyan hangsúlyt. A pápa Szent Pált idézi: „*Figyelmeztetek, hogy szítsd föl magadban az Isten kegyelmét, mely kézföltételem által benned van. Isten ugyanis nem a félelem, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk.*” (2Tim 1,6-7) Vagyis Isten ingyenes ajándékával akkor tudunk élni, ha kérjük, elfogadjuk azt, figyelünk rá, és a nehéz helyzetekben sem csüggedünk el.

A 4. pont a házasságra való előkészületről szól. Ahogy a mai jegyeskurzusokon, itt is az első téma az önismeret, önnevelés. Ha valaki a házasság előtt önző, csak a saját vágyait keresi, az a házasságban is ugyanolyan lesz. Fel kell készülni arra, hogy a házasságban egymást kölcsönösen támogathassák a nehézségekben, és méginkább az örök üdvösség elnyerésében. Így lesznek majd Isten akarata szerint igazán apák és anyák, és így tudják majd a gyermekeiket jó emberré és jó keresztényé nevelni. A jegyeseken kívül a keresztény ifjúság nevelésével foglalkozóknak is nagy szerepe van a jó előkészületben.

A házasság közvetlen előkészítéséhez leginkább a házastárs gondos kiválasztása tartozik. *A házastárs ugyanis vagy nagy segítsége lesz a másik félnek a házasság keresztény leélésében, vagy veszedelme és akadály lesz.* Hogy jól tudjunk választani, először is Istenre és Krisztusra gondoljunk, aztán önmagunkra, jövő generációinkra, a társadalomra. Buzgón imádkozzunk mindezekért, és kérjük ki szüleink okos tanácsát, ajánlja az Enciklika végezetül.

Beszélgetési témának, vagy egyéni végiggondolásra ajánljuk a következőket:

Ha házasságban élek, gondolok-e arra, hogy a beígért kegyelmet kérni is kell, „föl kell szítani magamban” azáltal, hogy Isten rendelése szerint próbálom megélni a szeretetkapcsolatunkat?

Ha gond, nehézség van az életemben, házasságomban, elcsüggedek, vagy Istenhez fordulok, próbálok az Ő útmutatásai szerint cselekedni? Keresek-e olyan keresztény közösséget, szakembert, akik tudnak segíteni?

Ha házasságra készülök, mi az elsődleges szempontom? Gondolok-e arra, hogy leendő házastársammal egymást kell segítenünk abban, hogy elnyerjük az örök üdvösséget? Szoktam-e imádkozni leendő házastársamért, ha még nem tudom, ki ő?

Ha a családomban, baráti körömben van olyan házaspár, akinek segíteni tudnék gondjaikban, megteszem-e? Merek-e szólani, ha látom, hogy baj van náluk? Vagy inkább nem szólok, nehogy megsértődjenek, vagy visszautasítsanak?

Ha a saját életemben keserű tapasztalatokat szereztem a házassággal kapcsolatban, tudok-e ezen felülemelkedni, amikor a környezetemben egy házasságra készülő párt bátorítani kell?

Ha ismerek olyan párt, akik házasságra készülnek, de ezt komoly okból én nem tartom jónak, merem-e őket figyelmeztetni? Van-e elképzelésem arról, mire figyeljen egy jegyespár a döntésnél? Tudom-e vállalni előttük ezeket a szempontokat?